

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **P. K.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2019, č. j. KUOK 66990/2019, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil usnesení Magistrátu města Přerova (dále jen „magistrát“) ze dne 29. 3. 2019, č. j. MMPr/074264/2019, kterým magistrát podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), zastavil řízení o přestupku žalobce (jako řidiče) podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, tj. 11. 12. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), protože magistrát přestupek žalobci neprokázal.

2. **Žalobce v žalobě** namítal, že důsledkem napadeného rozhodnutí bylo zahájení řízení vůči provozovateli vozidla, který požaduje po žalobci náhradu škody a dalších výloh. Žalobce tak musel zaplatit víc peněz a byl narušen jeho kamarádský sedmiletý vztah s provozovatelem vozidla. Stěžejní je, že žalobce se nebude moct v řízení o přestupku provozovatele bránit a prokázat, že vůbec nešlo o přestupek. Žalobce byl kontaktní, bylo možné mu doručovat do datové schránky. O spáchání přestupku nebylo pochyb. Ze správního spisu nevyplývá žádná pochybnost o spáchání přestupku žalobcem.
3. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** odkázal na napadené rozhodnutí o odvolání, ve kterém se vypořádal s odvolacími námitkami, které se shodují se žalobními námitkami.
4. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
5. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné ve správním soudnictví (srov. rozsudek NSS z 11. 3. 2011, č. j. 5 As 73/2010-71, č. 2316/2011 Sb. NSS.).
6. **Soud ze správního spisu** zjistil spáchání přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h mimo obec o 53 km/h vozidlem Mercedes s přívěsným vozíkem. K výzvě magistrátu ke sdělení řidiče vozidla sdělil provozovatel vozidla J. H., že vozidlo v době spáchání přestupku řídil žalobce.
7. Po řádném předvolání k ústnímu jednání se žalobce nedostavil, ani se neomluvil. Po jednání, též den, žalobce zaslal magistrátu omluvu s letenkou, uvedl, že vozidlo řídil a navrhl výslech svědka – provozovatele vozidla, který žalobci vozidlo předával. Žalobce dodal, že se přestupku nedopustil, že v místě nebylo omezení rychlosti na 50 km/h stanovené dopravní značkou a navrhl ohledání místa.
8. Magistrát usnesením z 29. 3. 2019 řízení ve věci přestupku žalobce jako řidiče zastavil, protože mu jeho spáchání neprokázal. Fotografie z rychloměru (automatizovaného prostředku bez obsluhy) svou kvalitou neumožnila identifikaci řidiče. Vozidlo nestavěla hlídka policie. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, proto nebylo možné usvědčit ho ze spáchání přestupku. Magistrát nepřistoupil k výslechu provozovatele vozidla, protože ze sdělení žalobce vyplynulo, že provozovatel žalobci vozidlo pouze předal. Magistrát se dostal do důkazní nouze a nemohl žalobci prokázat spáchání přestupku. O spáchání přestupku magistrát na základě shromážděných podkladů nepochyboval.
9. Žalobce v odvolání namítal, že se písemně ke spáchání přestupku doznal, že ho jako pachatele přestupku označil provozovatel a že o spáchání přestupku, a to žalobcem, nejsou pochybnosti.
10. Žalovaný se v rozhodnutí o odvolání ztotožnil s argumentací magistrátu. Doznání žalobce není k jeho řádnému usvědčení dostačující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ – z 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34). Výslech provozovatele by mohl potvrdit pouze to, že vozidlo žalobci předal, nikoliv spáchání přestupku žalobcem. Vzhledem k tomu, že spáchání přestupku žalobci nebylo prokázáno a přestupek byl zjištěn stacionárním radarem, bylo dle žalovaného bezpředmětné ohledání místa. Osoba žalobce je žalovanému známa. Žalobce je označován jako řidič při spáchání přestupků provozovateli

vozidel opakovaně po celé České republice. K obstrukčnímu jednání žalobce se vyjádřily soudy opakovaně.

11. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
12. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že pouhé doznání ke spáchání přestupku nestačí k usvědčení pachatele přestupku. Ustanovení § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, totiž uvádí, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Tento závěr přitom vyplývá i z konstantní judikatury NSS (viz rozsudky z 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015-33, č. j. 1 As 96/2008-115 či z 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Správní orgány tak nemohly založit svá zjištění ohledně pachatele přestupku pouze na výše uvedeném sdělení žalobce.
13. Správní soudy se již zabývaly případy, kdy byl jako řidič v době spáchání přestupku označen P. K., příp. účelově jiná osoba. Ve věci posuzované Krajským soudem v Hradci Králové – pobočkou v Pardubicích v rozsudku z 8. 7. 2015, č. j. 52 A 65/2014-38, krajský soud poukázal na spojení P. K. se subjekty nabízejícími „pojištění proti pokutám“, na jeho časté obstrukční jednání v řízeních o dopravních přestupcích a na skutečnost, že i další provozovatelé jej označili za řidiče jejich vozidel, s nimiž byly v průběhu měsíce dubna a května 2013 spáchány přestupky na území města Pardubic. NSS v řízení o kasační stížnosti souhlasil s krajským soudem, že označila-li stěžovatelka za řidiče jejího vozidla v době spáchání přestupku takovou osobu, bylo by v rozporu s účelem úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po magistrátu učinění dalších kroků ke zjištění pachatele přestupku; podmínka podle § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu tedy byla naplněna (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 110/2015-46).
14. Uvedený skutkový a právní závěr je použitelný i v souzené věci, protože se v podstatných rysech od poukazovaného případu neliší. Ačkoli v citované věci se jednalo o problémy s doručováním a obstrukce spočívaly v tom, že P. K. se nedařilo doručovat, obstrukce lze spatřovat v nyní projednávané věci v kombinaci spojení s „pojištěním proti pokutám“, označení žalobce jako řidiče, který je pravidelně oznamován jako řidič v četných případech po celé České republice, o kterém panují pochybnosti, zda vozidlo skutečně v době a místě projednávaných přestupků řídit mohl, dále v kombinaci s omluvou, typizovanými námitkami a zastoupení stejným advokátem v obdobných věcech. Na fotografii vozidla z rychloměru není řidič poznatelný.
15. Je tedy třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí. Pokud se magistrátu nepodařilo žalobce vyslechnout anebo jakýmkoli jiným zákonným postupem podpořit zjištění plynoucí z podání vysvětlení přípustnými důkazními prostředky, nemohl ho uznat vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu a měl tedy toto řízení v souladu s § 86 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona zastavit a zahájit s provozovatelem vozidla řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu, což v daném případě magistrát také učinil (srov. rozsudek NSS z 3. 5. 2017, č. j. 63 As 61/2016-44).

16. Obdobnou procesní taktikou, tj. označením P. K. jako řidiče, se zabývaly správní soudy i v dalších věcech, např. zdejší soud ve věcech sp. zn. 65 A 61/2015 a 65 A 50/2016, NSS ve věcech sp. zn. 6 As 155/2018, 6 As 115/2019, a dalších.
17. Soud se ztotožnil se skutkovými a právními závěry magistrátu a žalovaného. Žalobce nijak neprokázal, že by spáchal přestupek právě on, ani v tomto směru nenabídl žádný relevantní, důvěryhodný důkaz. Vztah řízení o přestupku řidiče a řízení o přestupku provozovatele v daném případě v souladu se smyslem právní úpravy a ustálenou judikaturou nekladl na správní orgány žádné další povinnosti ve směru dalšího zjišťování skutečného řidiče v době spáchání přestupku.
18. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
19. Žalovaný se k námitkám vyjádřil přezkoumatelným způsobem, žádnou neopomenul, důvody pro jeho rozhodnutí byly seznatelné a dostatečně a srozumitelně popsány. Rozhodnutí o přestupku i odvolání byla řádně a podrobně odůvodněna.
20. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. prosince 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.